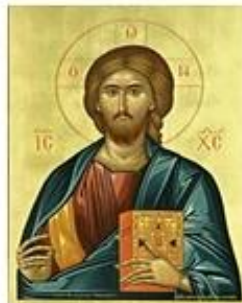

Η ΜΕΤΑΛΛΑΞΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Ορισμός

- **Χριστιανισμός** ονομάζεται το θρησκευτικό σύστημα πίστης το οποίο αναγνωρίζει ως ιδρυτή και κεντρικό πρόσωπο του συνόλου της διδασκαλίας του, τον **Ιησού Χριστό**, όπως παρουσιάζεται στα βιβλία της **Καλής Διαθήκης**. Αυτό σημαίνει, πως πέρα από κάθε άλλη έννοια που περιλαμβάνει η θρησκεία αυτή, οι οπαδοί του Χριστιανισμού εστιάζουν την προσοχή τους και έχουν ως κοινό σημείο αναφοράς το πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Επιστροφή στο Πρωταρχικό «Δόγμα του Χριστού»;

Η Μετάλλαξη του Χριστιανισμού προς Όφελος της Εξουσίας

Ο πυλώνας της εσωτερικής φιλοσοφίας του υπό κατάρρευση πραγματιστικού Δυτικού πολιτισμικού ρεύματος, προκειμένου να μετεξελιχθεί σε θεολογία, τους πρώτους μετά Χριστό αιώνες, στηρίχθηκε στην διδασκαλία του Ιησού. Βασικές έννοιες της χριστιανικής αυτής διδασκαλίας υπήρξαν η αγάπη, η ισότητα, η εσωτερική ελευθερία, η οικουμενικότητα και το μέτρο των πραγματικών αναγκών στην επιδίωξη απόκτησης υλικών αγαθών.

Μια τέτοια κοινωνική θεώρηση ήταν φυσιολογικό να αγκαλιαστεί από την καταδυναστευόμενη από θεούς και γήινους αφέντες ανθρωπότητα της. Ομοίως είναι φυσικό ότι βρήκε δραματικά και βίαια αντίθετες τις τότε θρησκευτικές και κοσμικές ηγετικές κλάσεις της εποχής εκείνης.

Η έννοια της διδασκόμενης αγάπης προς τους εχθρούς, και σε προέκταση η έννοια της ειρηνικής συνύπαρξης, ξερίζωνε την πολεμική διάθεση κατακτήσεων, αναγκαία προϋπόθεση υπαρπαγής αλλότριου πλούτου. Η έννοια της επαγγελλούμενης ισότητας καταργούσε τους φραγμούς των καστών και των διαφορετικών κοινωνικών τάξεων. Η έννοια της οικουμενικότητας (1) καταργούσε τις δομές του Έθνους-Κράτους συγκροτώντας έναν νέο ενιαίο ανθρωπογενή χώρο. Η έννοια του μέτρου στην αναζήτηση υλικών αγαθών μείωνε τις ανθρώπινες ανάγκες στην πραγματική τους διάσταση. Έτσι, μηδενιζόταν η ανθρώπινη καταναλωτική απληστία, βασικός παράγοντας ανάπτυξης βίαιων και αντικοινωνικών συμπεριφορών προς όφελος των ισχυρών και των «ολίγων». Ομοίως, ο προτεινόμενος «χριστιανικός και ασκητικός βίος» ελαχιστοποιούσε κάθε διάθεση άσκοπης κατανάλωσης – πράξη αντίθετη με τους κανόνες του διεθνούς εμπορίου.

Τέλος, η ανάπτυξη μιας πραγματικής εσωτερικής ελευθερίας καθιστούσε τον άνθρωπο «ελεύθερο» άρα και επικίνδυνο, ακόμα και αν βρισκόταν έγκλειστος στις πιο ασφαλείς και απάνθρωπες φυλακές.

Η αποδοχή, εκ μέρους των θεολογικών διοικητικών δομών της πρότασης να κατέσται ο Χριστιανισμός κρατική θρησκεία και να συμμετέχει στο σύστημα κοσμικής εξουσίας συνεπάγετο την αποδοχή ενός βασικού όρου.

Να μετασχηματιστεί και να διαφοροποιηθεί ο σπερματικός λόγος του Ιησού, πάνω σε όλα τα προηγούμενα θέματα, με τρόπο ώστε να καταστεί ακίνδυνος όσον αφορά την λειτουργία των υπαρχόντων τότε διοικητικών δομών εξουσίας.

Έτσι το αποδεκτό από την παγκόσμια εξουσία χριστιανικό μόρφωμα:

1. Έπρεπε να γίνει μιλιταριστικό, ευλογώντας τους πολέμους. και τα όπλα. Οι χριστιανικές στρατιές αγάπης και αλληλεγγύης έπρεπε να μετατραπούν σε ορδές βίαιης επιβολής, φαινομενικά, του χριστιανικού δόγματος, ουσιαστικά όμως των επιδιώξεων των εκάστοτε εξουσιαστικών δομών.
2. Έπρεπε να γίνει βαθιά εθνικιστικό (2) και μη οικουμενικό ταυτίζοντας την έννοια του Έθνους – Κράτους με αυτή της Θρησκείας.
3. Έπρεπε να ενστερνιστεί ρατσιστικές τάσεις ταυτίζοντας τον Θεό του Ιησού όχι μόνο με ένα έθνος αλλά πολλές φορές με κάποια φυλετική ομάδα, έστω κυρίαρχη, αυτού του Έθνους.
4. Έπρεπε να δοξάσει εμφανώς και με κάθε μέσο τις τάσεις χλιδής και επίδειξης υλικού πλούτου, ως μέσου εντυπωσιασμού και διάκρισης.
5. Τέλος έπρεπε να αντικαταστήσει την «αγάπη του Θεού» με τον «φόβο του Θεού» ο οποίος επισειέτο όταν ο άνθρωπος παραβαίνει τον λόγο και τις απόψεις των θρησκευτικών δομών, και αυτό άσχετα αν οι πράξεις των ανθρώπων είναι σύμφωνες προς τον πρωτογενή λόγο του Ιησού.

Η μετάλλαξη του Χριστιανισμού επιτεύχθηκε μέσω της προώθησης της ψευδούς ιδεοληψίας περί συνολικής αποδοχής των κανόνων και των δογμάτων του προ-χριστιανικού Ιουδαϊκού φονταμενταλισμού από τον Ιησού. Με τον τρόπο αυτό οι θρησκευτικές δομές του επικρατήσαντος Δυτικού χριστιανισμού αποδέχτηκαν το ότι ο Χριστιανισμός αποτελούσε μια απλή συνέχεια του Ιουδαϊσμού, με εκπληρωμένη την προφητεία περί ελεύσεως του Μεσσία.

Έτσι έγιναν αποδεκτά όλα τα σαθρά στοιχεία του προχριστιανικού Ιουδαϊκού θεολογικού συστήματος τα οποία είχαν καταγγεληθεί από τον Ιησού, εξυπηρετούσαν όμως τις εξουσιαστικές δομές εκείνης της περιόδου (3).

Όπως είναι φανερό, η αποδοχή παραχάραξης των χριστιανικών ιδεών και αρχών αποτέλεσε τον ακρογωνιαίο λίθο αποσάθρωσης του πυλώνα της Εσωτερικής φιλοσοφίας του πραγματιστικού πολιτισμικού ρεύματος και σε προέκταση ολόκληρο το οικοδόμημα του Δυτικού Πολιτισμού.

Είναι Θρησκεία μας ο Χριστιανισμός ;

Οι βασικές, όμως, αρχές που χαρακτήρισαν τον Χριστιανισμό, στην ορθή του έκφραση, έχουν σήμερα εγκαταλειφθεί στο όνομα μιας άλογης εκοσμίκευσης αλλά και μιας προσπάθειας συμμετοχής στη διοίκηση της πολιτικής κοινωνίας.

Το κυρίαρχο αίτημα των καιρών είναι μια ευρύτατη αποκάθαρση του Χριστιανικού Δόγματος και των Χριστιανικών διοικητικών δομών από όλα εκείνα τα στοιχεία που το νόθευσαν, το διέσυσαν και το εξευτέλισαν σε ένα τέτοιο επίπεδο, που μόνο το όνομα Χριστιανισμός παραπέμπει πλέον στον ιδρυτή αυτής της Θρησκείας.

Μια τέτοια «κάθαρση» είναι αναγκαία προϋπόθεση μιας ευρύτερης πολιτισμικής αναμόρφωσης, εφόσον θα επιδράσει θετικά τόσο στο επίπεδο της φιλοσοφικής και ηθικής συγκρότησης της επιστήμης, όσο και στο επίπεδο της εγκαθίδρυσης νέων κοινωνικών θεσμών και διοικητικών πρακτικών.

Για να επιτευχθεί όμως μιας τέτοιας έκτασης επιστροφή στο «δόγμα του Χριστού» θα πρέπει να υπάρξει κοινωνική συναίνεση στην αποδοχή κάποιων βασικών χριστιανικών αρχών. Η επαναδιατύπωση όμως αυτών των βασικών χριστιανικών αρχών δεν αποτελεί προνόμιο του κλήρου, αλλά του «πληρώματος της Εκκλησίας».

Το «πλήρωμα της Εκκλησίας» όμως δεν αποτελείται μόνο από την ρασοφορούσα κοινότητα αλλά από όλους όσους συμμετέχουν εις «κοινωνίαν Χριστού», κληρικούς και λαϊκούς. Στο επίπεδο αυτό δεν ενημερώνεται κανένας Χριστιανός για την σημαντική θέση που κατέχει το λαϊκό στοιχείο στην λατρευτική διαδικασία, πολλές φορές σημαντικότερη των ιερών. Υπάρχει στην εκκλησιαστική παράδοση η δυνατότητα οι λαϊκοί να τελούν μυστήρια χωρίς την παρουσία κληρικών (π.χ αεροβάπτισμα). Αντίθετα θεωρούνται άκυρα τα μυστήρια τα οποία τελούνται από κληρικούς χωρίς την συμμετοχή έστω ενός λαϊκού. Για τον λόγο αυτόν εφευρέθηκε ο θεσμός του κουμπάρου, ο οποίος υποχρεωτικά συμμετέχει ως λαϊκός στα μυστήρια. Σαν ένα άλλο παράδειγμα αναφέρουμε την Θεία Λειτουργία. Στην Ορθόδοξη Εκκλησία είναι έγκυρη υπό την προϋπόθεση ότι υπάρχει έστω και ένας πιστός (λαϊκός). Ομοίως οι χριστιανοί ορθόδοξοι έχουν το δικαίωμα να ακυρώνουν πατριαρχικές αποφάσεις. Ως παράδειγμα αναφέρουμε ότι η αντίδραση του λαϊκού στοιχείου ανέτρεψε την απόφαση την απόφαση της Συνόδου της Φεράρας (1438) με βάση την οποία ο πατριάρχης (κλήρος) συμφώνησε με τον αυτοκράτορα (κράτος) να αναγνωρίσει το παπικό πρωτείο και να δεχθεί το filioque. Όπως αναφέρει και ο Αγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος (Ομιλ.30 εις την Α' Κορ. Παρ.β P.G. 61, 251), αν και ο κληρικός έχει το ειδικό χάρισμα της ιεροσύνης, το λαϊκό στοιχείο είναι ισότιμο εκκλησιαστικά με το ιερατείο. Ακριβώς αυτή η διαφορά των χαρισμάτων υπερτονίζει την εκκλησιαστική ισοτιμία.

Οι Χριστιανικές Αρχές

Μια πρώτη βασική αρχή, την οποία δίδαξε ο Ιησούς δείχνοντας τις δύο όψεις ενός νομίσματος, ήταν αυτή που απαιτούσε, «τα του Θεού τω Θεώ και τα του Καίσαρος τω Καίσαρι» Με βάση αυτή την εντολή, η χριστιανική διοικητική δομή θα πρέπει να υιοθετήσει χωρίς υποκρισία την αρχή της μη εμπλοκής των διοικητικών δομών της με την κοσμική κρατική διοίκηση και εξουσία. Ομοίως δεν θα πρέπει με οποιονδήποτε τρόπο να συνδέονται οι θεολογικές και πνευματικές επιδιώξεις της με τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτικές ή κομματικές επιδιώξεις των λαϊκών πολιτειακών δομών.

Γενικότερα, υπακούοντας το «Δόγμα του Χριστού» δεν θα πρέπει να αποδεχόμεθα άκριτα τις απόψεις του οποιουδήποτε, έστω και αν αυτός έχει αγιασθεί από τις διοικητικές δομές του Χριστιανισμού.

Αποδεκτοί είναι μόνο εκείνοι οι κανόνες, και οι θρησκευτικές παραινέσεις, οι οποίοι συμφωνούν ή εν τέλει δεν έρχονται σε ευθεία αντίθεση με ότι δίδαξε με τον λόγο και την στάση ζωής Του ο « ίδιος » ο ιδρυτής του Χριστιανισμού, ο Ιησούς Χριστός,. Όσοι πράττουν κάτι αντίθετο με αυτό που δίδαξε, ή έπραξε ο ίδιος ο Χριστός, υπακούοντας σε κελεύσματα ή κανόνες διαφόρων ερμηνευτών και παρερμηνευτών του λόγου Του, δεν είναι Χριστιανοί, αλλά οπαδοί αυτού του οποίου υλοποιούμε την θέληση ή την διδασκαλία.

Προτάσεις Αποκάθαρσης της Θεολογικής Δομής

Το τελικό όμως ερώτημα το οποίο τίθεται είναι, τι θα πρέπει να γίνει προκειμένου να ανασυγκροτηθεί ο πυλώνας της εσωτερικής φιλοσοφίας και, στην πράξη, η Θεολογική και Θρησκευτική πρακτική ;

Η απάντηση είναι μία: «Επιστροφή στο πρωταρχικό δόγμα του Χριστού». Αυτό αρχικά σημαίνει τον παραμερισμό του θρησκευτικού φονταμενταλισμού, ο οποίος δεν προκύπτει από τον λόγο ή το έργο του Ιησού, αλλά από τον θρησκευτικό φανατισμό, πιθανότατα αγίων κατά τον βίο, αλλά εμπαθών στο πνεύμα χριστιανών ιεραρχών.

Βασική προϋπόθεση μιας γνήσιας επιστροφής στο δόγμα του Χριστού είναι να γίνει αντιληπτό από τις διοικητικές δομές του Χριστιανισμού, ότι θα πρέπει να αντικατασταθεί η Ιουδαϊκή έννοια του «φόβου προς τον Θεό», από την Χριστιανική έννοια της «άνευ όρων αγάπης και της συγνώμης», σε οποιονδήποτε ειλικρινά συνειδητοποιεί τα λάθη του.

Αν ο Θεός του Ιησού ζητά από τον κάθε αδύναμο άνθρωπο να συγχωρεί ακόμα και τον φοβερότερο εχθρό του, Εκείνος, ως πηγή της αγάπης δεν είναι φυσικό εκ των προτέρων να παρέχει τη συγνώμη Του σε κάθε ανθρώπινη αμαρτία;

Ο Θεός του προχριστιανικού Ιουδαϊσμού έχει αποδείξει ότι πολλές φορές παρασυρόταν από τον θυμό του, με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο παρασύρονταν και οι θεοί του Ολύμπου. Όμως ο Θεός του Ιησού, ως πνεύμα, δεν συμμετέχει των ανθρώπινων αδυναμιών όπως αυτές του θυμού, της ανταπόδοσης και της εκδίκησης.

Πιθανότατα ήταν Αυτός ο Θεός ο οποίος συνήψε με όλους τους λαούς της Γης την Νέα (Καινή) συμφωνία (Διαθήκη) αγάπης σε αντικατάσταση της Παλαιάς Διαθήκης (συμφωνίας) αντεκδίκησης και φανατισμού που είχε συνάψει μονομερώς με τους προχριστιανούς Ιουδαίους.

Ένα δεύτερο στοιχείο επανάκαμψης στο πρωταρχικό χριστιανικό δόγμα είναι η αναγνώριση της φιλοσοφικής του βάσης, η οποία το μετασχημάτισε σε θεολογική σκέψη. Αυτό προϋποθέτει την συμφιλίωση του δόγματος του χριστιανισμού με το φιλοσοφικό υπόβαθρο εκείνων των ελληνιστικών και ελληνικών φιλοσοφικών ιδεών που το μπόλιασαν. Είναι καιρός οι χριστιανικές διοικητικές δομές να αναγνωρίσουν αυτό που αναγνώρισε εμπράκτως και δια του λόγου του ο Ιησούς, την ταύτιση των ιδεών του σε πολλά σημεία με το παγκόσμιο ελληνιστικό πνεύμα της εποχής Του.

Στόχος της έλευσης του Ιησού επί της Γης δεν ήταν η θέωση του προσώπου του, αλλά η θέωση των λόγων και της διδασκαλίας του. Όσοι τιμούν απλά και μόνο το πρόσωπό Του αγνοώντας το λόγο Του, ασχέτως με το τι εκείνοι πιστεύουν ή υπαινίσσονται ότι πιστεύουν, δεν μπορούν να χαρακτηρίζονται ως χριστιανοί.

Μέχρι να επιτευχθεί η αποκάθαρση των θεολογικών και θρησκευτικών δομών του πυλώνα της εσωτερικής φιλοσοφίας, είναι φυσικό αίτημα η εκκλησία του Χριστού να κηρυχθεί εις μετάνοια με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Μια τέτοια πρωτοβουλία θα αποτελέσει μια πράξη μέγιστης και ειλικρινούς αίτησης συγνώμης από Εκείνον, για όσα αντίθετα προς το λόγο Του έχουν συντελεστεί όλους αυτούς τους αιώνες από την εκκλησία Του, στο όνομά Του.

Βασικός λοιπόν παράγοντας συγκρότησης του πυλώνα της εσωτερικής φιλοσοφίας του Δυτικού πραγματιστικού πολιτισμικού ρεύματος, όπως αναφέραμε, είναι η επιστροφή στην πρωτογενή διδασκαλία του Ιησού Χριστού, και δευτερογενώς μόνο

στην διδασκαλία των ερμηνευτών ή των όποιων εκπροσώπων Του, και αυτό μόνο αν αυτή δεν παραχαράζει και αγνοεί τον αυθεντικό λόγο Του.

Κάθε μετάλλαξη, παραποίηση, η παρερμηνεία βασικών αρχών αυτής της διδασκαλίας, όπως αυτές της αγάπης, της συγνώμης, της ανοχής, της παγκοσμιότητας και της πολυφυλετικότητας, της έντιμης πενίας των αντιπροσώπων του Θεού επί της Γης, συντρίβει τα θεμέλια του πυλώνα αυτού και σε προέκταση του πολιτισμικού ρεύματος που στηρίζεται σ' αυτόν.

Οι χριστιανικές διοικητικές δομές, λαμβάνοντας την απόφασή να ενταχθούν απλώς ως συνιστώσα των δομών του πυλώνα του κοινωνικού συστήματος (κρατική θρησκεία) του αναπτυσσόμενου Δυτικού πολιτισμικού ρεύματος, υπέγραψαν το συμβόλαιο μιας αντιχριστιανικής συμπεριφοράς και δράσης πάνω στην οποία δεν ήταν δυνατόν να δομηθεί ορθά το πραγματιστικό δυτικό πολιτισμικό ρεύμα. Η διαπίστωση αυτή είναι αρκετά προκλητική και ίσως θα πρέπει να σταθούμε για λίγο σ' αυτήν και να την αιτιολογήσουμε.

Ας δούμε λοιπόν τι μας δίδαξε ο ίδιος ο Χριστός και τι πράττουμε σήμερα.

Η Αρχή της Αγάπης

Ο Ιησούς με τον λόγο και την ζωή του δέσμευσε τους Χριστιανούς πάνω σε τρεις συναφείς, αλλά διαφορετικού εύρους δράσεις: «Αγαπάτε αλλήλους», «αγαπάτε τον πλησίον σας» και τέλος «αγαπάτε τους εχθρούς σας». Επειδή σήμερα οι λέξεις έχουμε χάσει την σημασία τους, αξίζει να γίνουν κάποιες διευκρινήσεις. Όταν ο Ιησούς διετύπωνε το «αγαπάτε αλλήλους», έδειξε τον στενό κύκλο των μαθητών Του. «Να αγαπιέστε μεταξύ σας», τους είπε. Δηλαδή, να αγαπιέστε όλοι εσείς, οι άμεσοι απόστολοι και συνεχιστές του έργου Μου. Έφτιαξε δηλαδή έναν μικρό κύκλο άμεσων συνεχιστών του έργου Του και τους έδωσε την εντολή της αμοιβαίας αγάπης. Στην συνέχεια άνοιξε τον κύκλο της αγάπης, με την παραβολή του καλού Σαμαρείτη, και κάλεσε τους χριστιανούς να «αγαπάνε και τον πλησίον τους», αυτόν δηλαδή που είναι λίγο πιο έξω από το «αλλήλους». Στο τέλος, για να ανοίξει ακόμη περισσότερο, μέχρι το άπειρο, τον κύκλο της αγάπης, ζήτησε από τους Χριστιανούς να «αγαπάνε ακόμη και τους εχθρούς τους», έτσι συμπεριέλαβε μέσα στα όρια της «αγάπης» Του, τους «πάντες».

Με τον τρόπο αυτό αντικατέστησε βασικές αρχές και όρους της Παλαιάς Διαθήκης που όριζαν το «οφθαλμός αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος».

Ομοίως διέγραψε τις ραβινικές ρατσιστικές εντολές μίσους προς τους φτωχούς Ιουδαίους, τους αμ χα αρετς. Για αυτούς οι ραβινικές γραφές ανέφεραν:

«...Η έχθρα ενός αμ χα αρέτς είναι ακόμα πιο βαθιά από όση η έχθρα των ειδωλολατρών απέναντι στους Ισραηλίτες... Έξι πράγματα αληθεύουν για τους αμ χα αρετς. Δεν πρέπει να βασίζεται κανένας στη μαρτυρία τους και δεν πρέπει να δέχεται κανείς την κατάθεσή τους, δεν πρέπει να μοιράζεται μυστικά μαζί τους, ούτε να γίνεται κανείς προστάτης ορφανού τους, ούτε επίτροπος σε φιλανθρωπικό ίδρυμα, δεν πρέπει να τον πάρει κανείς μαζί του συνοδό σε ταξίδι και δεν πρέπει να τον πληροφορεί αν έχασε κάτι... (ραββίνος Γιοχάναν, Ταλμούδ, Πεσαχείμ, 48b).

«Άτομα που ανήκουν στους αμ χα αρέτς να φονεύονται αν η μέρα της δίκης είναι Σάββατο... Οι αμ χα αρέτς να ξεκοιλιάζονται σαν ψάρια. (Ταλμούδ, Πεσαχείμ, 48b, Ι Αμουςίν 1990, σελ 25).

Τι επικρατεί σήμερα στους κόλπους της Χριστιανικής Εκκλησίας;

Όλοι θα συμφωνήσουμε, μέσα στα πλαίσια μιας εκ βαθέων χριστιανικής κριτικής και αυτοκριτικής, ότι η έννοια της χριστιανικής αγάπης, των πράξεων και όχι των υποκριτικών λόγων, δεν χαρακτηρίζει την σημερινή Χριστιανική Εκκλησία.

Τα μέλη της Ιεραρχίας, συνεχιστές, σε αποστολικό επίπεδο, του έργου του Ιησού, «αλληλοεξοντώνονται» για λόγους, νομής της κοσμικής και εκκλησιαστικής εξουσία ή του γήινου και φθαρτού πλούτου. Όλα αυτά βέβαια κάτω από τον υποκριτικό μανδύα της επίκλησης της υπεράσπισης θεϊκών κανόνων και δογμάτων.

Πού βρίσκεται λοιπόν η εφαρμογή της εντολής Του, «αγαπάτε αλλήλους»;

Όμως η παραχάραξη, λόγω κοινωνικών και υλιστικών σκοπιμοτήτων, της εντολής της αγάπης επεκτείνεται.

Υπάρχει όμως υλοποίηση της εντολής «αγαπάτε τον πλησίον σας και τους εχθρούς υμών»; Επιτρέπεται στο όνομα της θρησκείας και του Χριστού να αγιάζονται όπλα τα οποία σκοτώνουν «τον πλησίον μας» και «τους εχθρούς ημών»;

Ο Χριστός δεν υπήρξε στρατοκράτης. Ως πολίτες και άνθρωποι, πολλές φορές καταφεύγουμε στην φιλοσοφία της νόμιμης άμυνας, έστω και βίαιης. Παρά την αναγκαιότητα μιας τέτοιας κοινωνικής αντίδρασης, όλοι αναγνωρίζουμε ότι έρχεται σε αντίθεση με την ουσία της χριστιανικής φιλοσοφίας.

Ο φόνος, κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες, αποτελεί μία φρικτή κοινωνική αναγκαιότητα την οποία, ως άνθρωποι και πολίτες, μπορεί να την κατανοούμε, κανείς όμως δεν την επικροτεί.

Ως εκ τούτου οι ιερείς και αρχιερείς, ως εκπρόσωποι του Ιησού και συνεχιστές του έργου Του, δεν έχουν το δικαίωμα να αντιλαμβάνονται το φόνο, παρά μόνο ως ένα υπέρτατο κακό, το οποίο υπάγεται στους θεϊκούς και ανθρώπινους νόμους της μετάνοιας και της συγχώρεσης. Έτσι κανένας χριστιανός ιερέας δεν έχει την θεϊκή δικαιοδοσία του αγιασμού οποιουδήποτε όπλου εφόσον αυτό πρόκειται να στερήσει την ζωή πιστών ή απίστων. Μην ξεχνάμε ότι στις ρωμαϊκές αρένες, οι πρώτοι χριστιανοί, αποποιούνταν και αυτό ακόμα το δικαίωμα της νόμιμης άμυνας, και αυτό προκειμένου να μην θέσουν σε κίνδυνο τη ζωή των φονέων τους.

Μια τέτοια στάση βέβαια, ανατρέπει μια σειρά εντολών και δογμάτων του προχριστιανικού Ιουδαϊσμού. Ο Θεός του Ιησού δεν ευλογεί πλέον τα όπλα εναντίον των Φιλισταίων.

Παρόλα αυτά σήμερα είναι συνηθισμένο φαινόμενο χριστιανοί ιερείς να αγιάζουν χριστιανικά όπλα, τα οποία στρέφονται, πολλές φορές, ακόμα και ενάντια σε Χριστιανούς του αυτού δόγματός. Επομένως η σύγχρονη χριστιανική πρακτική, ουδεμία σχέση έχει με το «Αγαπάτε τον πλησίον σας» και το «αγαπάτε τους εχθρούς υμών» ενώ ουδεμία σχέση έχει με την στάση των πρώτων μαρτύρων του Χριστιανισμού.

Έχει την δικαιοδοσία ο Επίσκοπος, αν είναι πραγματικά εκπρόσωπος του Χριστού επί της γης, να σκέφτεται και να πράττει αυτά ακριβώς που απαγορεύει ο ιδρυτής της θρησκείας του; Ο επίσκοπος πρέπει να προσπαθεί να καταπραΰνει το άκρατο πολεμικό μένος και όχι να το ευλογεί ή, όπως γίνεται πολλές φορές, να το υποδαυλίζει και να το προκαλεί. Ο εκπρόσωπος του Χριστού επί της Γης θα πρέπει να καταβάλει κάθε προσπάθεια προκειμένου να ελαχιστοποιεί την βιαιότητα, την ακρότητα, την ωμότητα, και να την κρατάει στο πλαίσιο της άμυνας και της φυσικής επιβίωσης.

Και τελικά, αλίμονο στους λαούς που έχουν την ανάγκη αγιασμού των όπλων τους προκειμένου να υπερασπίσουν την ελευθερία τους και την εδαφική ακεραιότητα της πατρίδας τους. Το παράδειγμα του Ισραήλ διδάσκει ότι όταν η ελευθερία ενός λαού επαφίεται μόνο στη δύναμη του θεού ακολουθούν χιλιάδες χρόνια σκλαβιάς. Η ελευθερία και η ανεξαρτησία έρχεται μόνο όταν οι άνθρωποι αποφασίσουν να διεκδικήσουν την ελευθερία και την ύπαρξή τους ενάντια, όχι μόνο στους ανθρώπους αλλά και τη θέληση εκείνων των θεών που του παρουσιάζονται με ανθρωπογενή χαρακτηριστικά και παρορμήσεις.

Ενδιαφέρον έχουν οι απόψεις του Μ. Μπέγγου, καθηγητή της θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, για την θεμελιακή αλλοίωση βασικών πολιτισμικών εννοιών. Αναφέρει ειδικότερα ο Μ. Μπέγγος (4) : «...Σειρά θεμελιακών εννοιών, σαν το καλό και το κακό, το βάρβαρο και το πολιτισμένο, το άγριο και το ήμερο, έχουν διαστραφεί... Μάθαμε να θεωρούμε ως δήθεν καλούς όλους τους λευκόδερμους επιδρομείς που με την ισχύ των πυροβόλων όπλων επιβάλλουν το συμφέρον τους πάνω στους αδύναμους από την άποψη της πολεμικής τέχνης ερυθροδέρμους οι οποίοι χαρακτηρίζονται ως κακοί. Το καλό και το κακό αντιστρέφονται και διαστρέφονται. Οι αυτόχθονες που εκδιώκονται από τους πάνοπλους επιδρομείς θεωρούνται βάρβαροι, ενώ οι άποικοι (ληστές, καταπατητές, καταζητούμενοι, κακοποιοί) χρίονται πολιτισμένοι»

Τα όπλα αυτών των «καλών» και πολιτισμένων ευλογεί στις περισσότερες των περιπτώσεων η διοικητική δομή των χριστιανικών εκκλησιών.

Η Ταύτιση Θρησκείας και Έθνους

Η ταύτιση του Χριστιανισμού, και μάλιστα της Ορθοδοξίας, με ένα συγκεκριμένο Έθνος είναι ένα καθαρά Ιουδαϊκό κατάλοιπο, σαφώς αντιχριστιανικό. Είναι μια εμμονή που καταργεί τις βασικές Χριστιανικές αρχές και τις ταυτίζει με τα πλέον φονταμενταλιστικά Εβραϊκά προχριστιανικά ρεύματα της Φαρισαϊκής κοινωνίας.

Αυτήν ακριβώς τη θεολογική νοοτροπία και λογική, ήρθε να συντρίψει ο Χριστός, διαχωρίζοντας με τον ποιο δραματικό τρόπο την νέα θρησκεία από το προχριστιανικό Ιουδαϊκό δόγμα. Χτύπησε στην ρίζα της την προχριστιανική Ιουδαϊκή αντίληψη περί ταυτίσεως Έθνους- Κράτους και Θρησκείας.

Ο Χριστός διέτύπωσε ένα δόγμα απλό, αλλά συγχρόνως άκρως επαναστατικό και κοινωνικά επικίνδυνο εκείνη την εποχή. Το δόγμα αυτό διαφωνούσε και ανέτρεπε την Ιουδαϊκή άποψη ότι η θρησκεία, του ενός και μοναδικού Θεού, μπορεί να ταυτίζεται με μία φυλετική, θρησκευτική ή κοινωνική μειονότητα. Ο Θεός Νόμος πλέον αφορούσαν τους πάντες, Αιγυπτίους, Έλληνες, Ρωμαίους, φτωχούς και πλούσιους, άνδρες και γυναίκες. Με τον τρόπο αυτό τέθηκαν οι βάσεις ενός πολιτισμικού οικουμενισμού απόλυτα ταυτισμένου με τις πιο προωθημένες θέσεις της ελληνικής φιλοσοφικής σκέψης.

Όπως γίνεται φανερό το ζητούμενο δεν είναι ο αποχριστιανισμός της κοινωνίας αλλά η επιστροφή του Χριστιανισμού στον κληρικολαϊκό χαρακτήρα του εγκαταλείποντας την υστερόβουλη δομή την οποία επέβαλαν οι Βαβαροί αντιβασιλείς την περίοδο του Όθωνα (5).

Σημειώσεις :

1 Η έννοια της ανθρώπινης πολυφυλετικής «οικουμενικότητας» δεν μπορεί να ταυτίζεται με την έννοια της διοικητικά πολυεθνικής «αυτοκρατορίας». Η έννοια της «αυτοκρατορίας» (Ρωμαϊκή, Μακεδονική κλπ), αποτελεί μια ξεπερασμένη ιδέα η οποία ως ανίκανη να αντιμετωπίσει τις κοινωνικές προκλήσεις παλαιότερων εποχών αντικαταστάθηκε από το «Έθνος - Κράτος».

Χαρακτηριστικό του Έθνους - Κράτους είναι η μονοφυλετικότητα η ενιαία θεολογική τοποθέτηση και η εύκολη διολίσθηση στον εθνικισμό.

2 Σύμφωνα με τον Μ. Μπέγζο: « Ο εθνικισμός εμφανίζεται, όταν ο λαός αποκτήσει έντονη συναίσθηση της ιδιαιτερότητάς του. Σε αυτή την περίπτωση ενδιαφέρεται για τις διαφορές του από τους γείτονές του και όχι για τις ομοιότητές του» (Νεοελληνική φιλοσοφία της Θρησκείας).

Βάση του εθνικισμού είναι ο σωβινισμός, ο ρατσισμός και ο φυλετισμός.

Ο εθνικισμός δεν πρέπει να ταυτίζεται με τον «πατριωτισμό» ο οποίος ως έννοια αναφέρεται στην προάσπιση των πολιτισμικών χαρακτηριστικών μιας ιδιαίτερης κοινωνικής ομάδας στα πλαίσια μιας πολυπολιτισμικής και ενιαίας ανθρώπινης κοινότητας. Με βάση αυτή την διευκρίνηση ενώ ο πατριωτισμός είναι αποδεκτός και επιβεβλημένος, ο εθνικισμός είναι απορριπτέος αφού οδηγεί στη σύγκρουση και τον πόλεμο.

3 Βλέπε: Σ. Θεοδοσίου και Μ. Δανέζη «Στα Ίχνη του Ι.Χ.Θ.Υ.Σ.», εκδόσεις Δίαυλος Αθήνα 2000.

4 Μ. Μπέγζος: Νεοελληνική φιλοσοφία της θρησκείας, Εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 1998

5 Οι Βαβαροί αντιβασιλείς επί Όθωνος χρησιμοποιώντας το εθνικό φρόνημα των Ελλήνων το έστρεφαν σταθερά προς το εκκλησιαστικό πατριαρχικό βίωμα και επιχειρούσαν να επιβάλλουν στο λαό την άποψη ότι όφειλε να θρησκεύει ως Έλληνας πολίτης, εγκαταλείποντας οριστικά και αμετάκλητα το οικουμενικό όραμα της Ελληνικής Ορθοδοξίας. Όπως ακριβώς το Ελλαδικό κράτος είχε οριστικά εγκαταλείψει το όραμα της πολυεθνικής αυτοκρατορίας, δηλαδή το οικουμενικό μοντέλο διάδοσης του ελληνικού πολιτισμού. (Β. Μπακούρος, Τρίτο Μάτι τ.117, σ.53)

Μάνος Δανέζης